

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN

Secretele prietenilor

Editura DISPERGO

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București și licențiat al Facultății de Litere, Filozofie și Istorie din cadrul Universității de Vest din Timișoara. După 1989, a fost redactor și colaborator la diferite publicații, printre care *Phoenix*, *Cuvântul*, *România liberă*, *Timpul*. Debutul literar și-l face în paginile revistei *Flacăra*, cu nuvela *Un principiu sfânt* (1994), iar în anul 2006 obține Premiul de proză al Fundației Luceafărul.

Apariții editoriale:

Deriva (roman), Fundația Luceafărul, 1997; Editura Dispergo, 2022

În gol (roman), Editura Albatros, 1999; Editura Dispergo, 2022

Variațiuni pe tema răului (proză scurtă), Fundația Luceafărul, 2002; Editura Dispergo, 2022

Secretele prietenilor (teatru), Editura Dispergo, 2013 și 2022

Polemici fără replici (publicistică), Editura Dispergo, 2013

Eterocliteris (roman), Editura Dispergo, 2021

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN

Secretele prietenilor

**Editura DISPERGO
București • 2022**

© Lucian-Claudiu Amoran
www.lucianclaudiuamoran.ro

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin în exclusivitate autorului. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, difuzarea în scop comercial sau gratuit, fără consimțământul său scris, încalcă legislația privitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu actele normative în vigoare.

© DISPERGO, 2022
pentru prezenta ediție electronică

ISBN 978-606-95544-3-2 (PDF)

Editura DISPERGO
București, România
tel. 0770.700.537

SECRETELE PRIETENILOR

Piesă în patru acte

PERSONAJELE

MAGDA, brunetă, drăguță, subțirică, ingenuă.

CORINA, sora ei

VIRGIL, prietenul Corinei

CEZAR

EUGEN

CRIN

IULIA, prietena lui

Cu excepția Magdei, care are nouăsprezece ani, toți ceilalți au în jur de treizeci.

ACTUL III

Același decor, câteva luni mai târziu, vara, în jur de ora patru dimineața. După ridicarea cortinei, întunericul este deodată sfâșiat de niște lumini stranii, intermitente, ca de stroboscop, însă viu colorate, venite pe fereastră. Durează numai câteva secunde, dar, după aproape un minut de pauză, fenomenul se repetă, ținând de data aceasta ceva mai mult. La scurt timp după ce se oprește de tot, la etaj începe agitația. Se aude mai întâi o ușă care se deschide și se închide, pași, ciocănituri în altă ușă, apoi voci – care îngrijorate, care somnoroase.

MAGDA (în șoaptă, dar destul de tare, speriată):

Virgil, Corina, dormiți?

VIRGIL (somnoros, iritat): Acum nu! Ce s-a-ntâmpat?

MAGDA: N-ați văzut?

VIRGIL: Nu cred. Ce să vedem?

MAGDA: Nu știu, așa, ca niște lumini... S-ar putea să fie cineva afară.

VIRGIL: Ce dracu' să caute acolo? Cât e ceasul?

MAGDA: Nu știu. Dar m-am speriat.

Se mai aude o ușă deschizându-se, apoi vocea lui Eugen.

EUGEN: Bună, Magda! Ce e cu tine? Ți-am auzit vocea.

MAGDA: Bună, Eugen! Mi s-a părut că am văzut niște lumini... Ca niște fulgere, sau niște lanterne, dar, așa, mai colorate... N-am apucat să văd prea bine, fiindcă abia ce m-am trezit și s-au oprit. Nu știu nici cât a durat.

EUGEN: Păi, or fi fost chiar fulgere. Poate începe furtuna.

MAGDA: Nu cred, fiindcă m-am uitat pe fereastră și e senin. Să nu fie ceva pe-afară.

EUGEN: Ce naiba să fie la ora asta? E patru și zece dimineața!

MAGDA: Am un sentiment foarte neplăcut... Mai bine ne-am uita.

Încă o ușă se deschide.

IULIA: Hei, salut! Ați văzut și voi, nu? Crin n-a vrut să mă creadă. Și-acum n-avem curent.

EUGEN: Cum n-avem curent?

IULIA: Uite-așa, bine. Cel puțin la noi în cameră.

EUGEN: Ia stai să verific și la mine. (*Se aude ușa, un comutator pornit, oprit.*) Ai dreptate, nici aici nu e. Stai să-mi iau o lanternă și cobor. O fi fost un scurtcircuit ce-ați văzut voi.

Se aude în continuare foială, în timp ce se duc după lanterne, verifică lumina în fiecare cameră, se echipează etc. Cu excepția tinerilor însurăței, Virgil și Corina, s-au trezit cu toții și încep să se îndrepte spre salon. Primul este Eugen, care n-a găsit lanternă, dar încearcă să coboare scările pe băjbăite. Din fericire pentru el, apar imediat și ceilalți, călăuziți de Crin, care ține un foarte eficient felinar cu baterii. De îndată ce ajung jos, Crin așază felinarul pe masă, astfel încât să lumineze cât mai bine, după care se tolănește pe canapea și o vreme pare să fi ațipit.

EUGEN (*încercând fără succes și întrerupătorul de jos*): Da, e mort. Mă duc să iau niște lumânări din bucătărie. Am adus eu data trecută. Să facem economie de baterii.

CEZAR: Iulia, am înțeles că tu ești cea care-ai văzut nu știi ce?

IULIA: Da, tu nu? Credeam că numai Crin, cu somnul lui de bebeluș obosit, n-a văzut nimic.

CEZAR: Ba, dimpotrivă, mi se pare că doar tu ai văzut. Niște fulgere înțeleg c-au fost, sau ce?

EUGEN (*care s-a întors cu lumânările și le instalează prin diferite colțuri ale camerei*): De fapt, Magda a dat alarma. Am auzit-o când încerca să-i scoale pe Virgil și Corina. Dar unde e? (*O vede coborând, după ce s-a îmbrăcat cum se cuvine.*) A, uite-o! Ia spune, ce-a fost până la urmă?

MAGDA (*încă speriată, ducându-se și uitându-se pe fereastră*): Ți-am spus, niște lumini foarte puter-

nice, ca niște blițuri, dar colorate. Parcă ar fi explodat ceva în cameră... Nici nu sunt sigură dacă pe fereastră au venit. La-nceput am crezut că visez, fiindcă am deschis ochii și era atât de ireal, încât i-am închis și am vrut să adorm la loc. (*Se oprește câteva clipe, apoi continuă, străfulgerată de o idee.*) Abia acum îmi dau seama... Cred că s-a-ntâmpnat de mai multe ori, fiindcă știu sigur c-am închis ochii și cred c-am și adormit puțin, după care s-a-ntâmpnat iarăși. (*Ezitantă:*) Sau, dacă nu s-a-ntâmpnat de mai multe ori, a ținut mai mult timp.

IULIA: Nici mie nu mi-e prea clar. Oricum, am prins doar sfârșitul. Câteva secunde, cel mult zece.

CEZAR: Și ce vă face să credeți că n-a fost vorba despre niște banale fulgere?

MAGDA (*ușor iritată. De altfel, pe tot parcursul scenei vădește față de Cezar o atitudine nu neapărat ostilă, dar distantă, ca și cum s-ar feri de el sau ar intimida-o cumva, ceea ce contrastează izbitor cu comportamentul din actul precedent. Arătând spre fereastră*): Uită-te și tu! Absolut niciun nor pe cer!

EUGEN (*apropiindu-se de fereastră și luând-o tandru – dar încercând să pară doar fratern – pe față după gât, în timp ce privește afară*): Da, are dreptate fata. Un cer tipic de sfârșit de august pe munte, înțesat cu stele. Chiar fascinant, aș zice.

IULIA: Dacă n-am fi unde suntem, aș zice mai degrabă că păreau niște artificii...

MAGDA (*cu entuziasm*): Exact! Chiar așa arătau, ca o jerbă din aia de artificii. Asta e cea mai bună descriere!

CRIN (*trezindu-se din moțăială*): O fi venit circu-n oraș.

CEZAR: Da, o fi venit, numai că nu suntem NOI în oraș. Și-n plus, e cam devreme pentru matineu și cam târziu pentru reprezentația de seară.

CRIN: Amănunte, amănunte... Mi se pare oricum o explicație mai plauzibilă decât ce sugerează Magda.

MAGDA (*înțepată*): Eu n-am sugerat nimic! De unde-ai scos-o pe-asta? Știi doar ce-am văzut!

CRIN (*cu mirare prefăcută*): Atunci de ce nu ne spui și nouă?

MAGDA (*naivă, derutată*): Păi... tocmai v-am spus.

CRIN: Niște artificii misterioase.

MAGDA: De unde vrei să știu eu ce erau?

CRIN: Păi nu ne-ai spus adineauri că știi ce-ai văzut?!

MAGDA (*încurcată*): Voiam să spun... (*Redevenind stăpână pe sine:*) Ia mai lasă-mă cu glumele tale! Ție-ți arde să faci mișto în toiul nopții, dar eu m-am speriat de moarte.

CRIN: Ca să fiu sincer, îmi ardea mai mult să fac nani în toiul nopții, da' uite că n-am parte. Tre' să sar în apărarea unor dudui terorizate de artificii imaginare.

IULIA: Măi, cu cât vorbești mai mult de artificii, cu atât mi se pare mai nefericită asemeneaa, pe care chiar eu am făcut-o.

CEZAR: Revenim la fulgere?

EUGEN: Mie mi-a trecut prin cap c-o fi fost vreun scurtcircuit, când am văzut că nu mai avem nici lumină.

CRIN (*însoțindu-și cuvintele cu gesturi largi prin care descrie caraghios imaginea*): O fi căzut fulgeru' pe cablu' electric și... pac, focu' de artificii! Vruum... Vruum...

MAGDA (*ceva mai destinsă, către Crin*): Tu când ești trezit brusc din somn faci mai urât ca la băutură.

CRIN (*cu mirare prefăcută*): De unde știi tu cum fac eu la băutură? Nu cred c-ai avut încă ocazia să mă vezi.

MAGDA (*brusc și inexplicabil supărată din nou*): Pentru informarea ta, află că nici nu țin morțiș să te văd!

CRIN (*imitând-o*): Pentru informarea ta, află că nici eu nu țin morțiș să mă vezi! (*După câteva clipe de pauză, uitându-se împrejur.*) Dar Virgil și Corina unde sunt? Că doar n-or fi dormind, când aici au loc evenimente de o asemenea importanță! (*Urlând, cu un soi de disperare comică:*) Virgil! Corina! Deșteptarea!

VIRGIL (*de sus, cu o voce surprinzător de vioaie*): Venim, venim, aveți puținică răbdare!

CRIN (*stupefiat*): Măi, oameni buni, să știți c-ăștia au profitat de neatenția noastră pentru una mică, așa, de dimineață.

CEZAR: Și-ncă ce de dimineată! Să le fie de bine. Măcar ei să se-aleagă cu ceva plăcut din toată povestea asta.

MAGDA (*simțindu-se vizată de ultima observație*): Vă rog să mă iertați că v-am stricat somnul. Eu însă tot zic c-ar trebui să ne uităm dacă nu e ceva pe-afară.

CEZAR: Ca de pildă?

CRIN (*serios*): Stele, iarbă, copaci, pietre... Și ceva mai încolo un cort gigantic plin cu tigri, elefanți, clovni, femeia cu barbă...

EUGEN: Magda, prima oară ai zis că puteau să fie și niște lanterne.

MAGDA (*nesigură*): Da... Adică... Nu știu... (*Furioasă, poate mai mult pe ea însăși:*) Dacă vreți să știți, în primele clipe m-am gândit la un OZN!

CRIN (*triumfător*): Aha! În sfârșit ți-ai luat inima-n dinți și-ai rostit cuvântul de care ne era atâta teamă, deși stătea pe buzele tuturor! Am știut eu de la-nceput!

EUGEN (*serios, protector*): Lasă, omule, fata-n pace! Să știi că și mie mi-a trecut prin cap!

CRIN: Înainte sau după aia cu scurtcircuitu'?

CEZAR: Mai ales că și aterizarea unui OZN poate explica pana de curent. Am văzut eu la televizor când eram mic.

EUGEN (*serios, chiar pedant*): Să știți că astfel de întâmplări au loc frecvent în zone puțin populate, pe munți...

CRIN: Te referi la treziri colective în toiul nopții?

CEZAR: Cred că voia să spună aparițiile OZN-urilor, urmate de răpirea pământenilor și studierea lor științifică, ce uneori implică disecții pe viu. Brrr... Foarte dureros! Tot la televizor am văzut și tot când eram mic.

EUGEN (*ca mai devreme*): Ba a fost un serial pe Discovery chiar de curând.

CEZAR: Se poate, dar eu nu m-am mai uitat la tâmpenii de-astea de când eram mic. Și, de altfel, nu m-aș mira să fie tot ăla de-atunci, redifuzat.

EUGEN: Vorbești prostii, era unul nou-nouț, fiindcă...

CRIN (*cu reală exasperare*): Tu chiar crezi că-i pasă cuiva la patru dimineața când a fost realizat nu știu ce serial idiot cu marțieni, fie el și dat pe Discovery?

EUGEN (*imperturbabil*): Nu erau marțieni. Se presupunea...

CRIN (*întrerupându-l, către ceilalți*): Ziceți mai bine ce ne mai împiedică acum să ne-ntoarcem la culcare?

CEZAR: Pe mine, de pildă, nimic altceva decât că mi-a cam trecut somnul.

MAGDA (*cu încăpățănare*): Eu mă duc afară să văd ce se-ntâmplă, dacă voi bărbații n-aveți curaj! Știu sigur că am văzut ceva și vreau să aflu ce! Dacă totuși erau niște lanterne și cineva s-a rătăcit prin zonă?

CEZAR (*pus pe gânduri*): Asta e o variantă mai plauzibilă.

MAGDA: Sau ar putea fi niște hoți care dau târcoale cabanei.

CRIN: Oh, da! Păi atunci ia și polonicul cu tine când ieși, să ai cu ce să le dai la cap. Iar după ce-i răpui, poate faci și-o ciorbiță, dacă tot îl ai la-ndemână. (*Uitându-se deodată spre etaj:*) Băi, da' Virgil ăsta... (*Urlând iarăși din toți rărunchii:*) Virgil! E nevoie de tine aici. Organizăm echipe de salvare pentru... (*uitându-se întrebător în jur:*) femeia cu barbă de la circ... electrocutată... răpită de extraterestri... rățăcită pe munte și care vrea să ne ia cabana cu asalt?!... (*Tăcere.*) Să fiu al babii dacă ăștia, după ce s-au... (*face un gest vulgar*) simțit bine, nu s-au culcat la loc! Virgil!!!

CEZAR (*amuzat*): Lasă-i în pace! Ne descurcăm și fără ei.

CRIN (*mimând îngrijorarea*): Păi poți să știi câți sunt ăia de-afară? Și noi... uită-te și tu: singuri. Trei bărbați fricoși, Iulia și doar o fată vitează.

MAGDA: Chiar așa!

EUGEN: Că tot a venit vorba de scurtcircuit... Oricum ar trebui să vedem ce e cu panoul electric. (*Străfulgerat de un gând:*) Mi se pare că e chiar pe partea cu ferestrele de la dormitoare!

CRIN (*făcând pe dezamăgitul*): Hai, măi... Să nu-mi spui că renunți așa ușor la teoria cu răpitorii extraterestri. Sau măcar la aia cu rău-făcătorii nea-oși, pământeni. Dă-o-ncolo de treabă! Doar nu

ne-am pierdut juma' de noapte pentru un amărât de scurtcircuit! Magda, dragă, protestează vehement, te rog! E și credibilitatea ta în joc! Se poate?

EUGEN (*cu intenția de a sări în apărarea fetei*): La urma urmelor, Crin, nu-nțeleg de ce te plângi atât pentru jumătatea asta de oră de somn pierdut. De când ai coborât, îți arde numai de glume. Nu poți fi chiar așa supărat!

CRIN (*dându-și ochii peste cap și vorbind cu o afectare prefăcută*): Of, Eugene, Eugene, cât de puțin mă cunoști, deși ești unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. N-ai sesizat până acum că tocmai în situațiile-limită, de stres maxim, încerc să afișez o aparentă bună dispoziție, menită să-i îmbărbăteze pe cei din jur, să le insufle curaj, arătându-mă neatins de dificultatea momentului?... De aici și glumele mele, poate geniale uneori, recunosc cu modestie, dar născocite cu atâta trudă interioară, venite, paradoxal, dintr-un zbucium sufletesc mascat cu eforturi titanice...

MAGDA (*mascându-și un zâmbet*). Ai terminat? (*Către Cezar și Eugen, privirile trecându-i însă repede peste cel dintâi:*) Până la urmă vine cineva cu mine-afară? Sau mă duc singură?

CEZAR (*cu răceală*): Asta chiar n-ar fi-nțelept.

MAGDA: De ce? Și-așa nu mă crede nimeni că am văzut ceva.

CEZAR (*același joc*): Pe munte, și mai ales noaptea, mai teamă trebuie să-ți fie de lucrurile pe care NU le vezi.